

ဆုလေးနွယ်

နှလုံးသားရဲ့ဝန်ခံချင်လေး

ဆောင်းရာသီ ဝင်ကာစမို့ နေရောင်နွေးနွေးဖြာကျနေပုံက နှစ်သက် ဖွယ်ကောင်းသည်။ ။

လမ်းကလေးထဲ ဝင်လာသည် နှင့် ခြံစည်းရိုး တစ်လျှောက် ပန်းပွင့် ရောင်စုံတို့ ဆီမှာ လိပ်ပြာ အရောင်အသွေး စုံစုံ ဟိုဒီပျံဝဲနားခိုနေကြတာ ကို တိမ်ပန်းချီသတိထားလိုက်မိ၏။

ဒီလို ဆောင်းဦးပေါက်ကလေးဟာလိပ်ပြာတို့ ပျော်မြူးတဲ့ အချိန် လား၊ သူမလည်း သေချာ မသိပါ။

လိပ်ပြာချစ်တတ်သော သူမအတွက်တော့ ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုးက ငေး မောကြည့်ချင်စရာ။

ကြည့်စမ်း၊ ဟိုအဖြူလေးနှင့် မရမ်းစေ့ရောင်လေးဟာ အကောင်အ ရွယ်ကြီးသလောက် လှလည်း လှတဲ့ ကောင်တွေ။

လည်ပင်းလေးလိမ်လာ ဘေးကပ်လျှောက်လာရင်း သူမ မျက်စိက ပ န်းရုံတွေဆီမှ မခွာနိုင်။

ပန်းတွေက မွေးလည်း မွေး၊ ချစ်စရာလည်းကောင်း တိမ်ပန်းချီ စိတ် တွေဟာ ကြည်လင် လန်းဆန်းလို့ လာသည်။ ။

အန်တီဖြူတို့ တိုက်ဟာ ဆိတ်ငြိမ်လှပသော ဤလမ်းကလေးရဲ့ အ ဆုံးမှာ တည်ရှိနေတာ သူမ အတော်သဘောကျသည်။ ။

သို့သော် လမ်းထိပ်ကနေ အိမ်ကိုရောက်အောင် ခပ်ကြာကြာလေး တော့ လျှောက်ရသည်။ ။

ဒီမနက်တော့ လျှောက်လို့ လာရမှန်းတောင် မသိရပါ။ ရင်ထဲ ပေါ့ပါး
ရွှင်ပျနေသည် ။ ယခု သုံးလေးလအတွင်း ပန်းချီစိတ်တွေ ဒီမနက်မှာ
သာယာကြည်လင်တုန်းပဲ ဖြစ်သည် ။

ပန်းချီနှုတ်ခမ်းလေးတွေ အလိုလို ပြုံးနေမိကာ လိပ်ပြာလေးတစ်
ကောင်ကို ခုန်ဖမ်းကြည့် သေး၏။

သူမဦးခေါင်းပေါ်ကနေ လှစ်ကနဲ ပျံပြေးသွားတဲ့ လိပ်ပြာကို မိလည်း
မမိပါ။

ကြယ်ရိပ်သည် ရှေ့မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်
နေသော လှုပ်ရှားမှုများကို ကားမှန်ကို ဖြတ်၍ လှမ်းကြည့်နေမိသည် ။

လမ်းထဲကို ဖြည်းဖြည်းလေး ဝင်လာတဲ့ တက္ကစီ ဒရိုင်ဘာဟာ ဘေး
က ခြံနံပါတ်တွေကိုလည်း ဖတ်ကြည့်နေရသေးတာမို့ ကားက တကယ်
ပဲ နှေးနှေးလေးရွေ့လျားရုံ။

ကောင်မလေးက တီရှပ်ဖြူလွလွနှင့် ဘောင်းဘီရှည် ပြာဖျော့ဖျော့
လေးကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး နောက်ဖက်ကျောပြင်မှာ ဆံနွယ်ခွေခေါက်
ခေါက်တို့ ကို အပြာရောင်ကွင်းကလေးတစ်ခုနှင့် တင်းတင်း စည်းနှောင်
ထားသည် ။

ခြေထောက်က ကင်းဘတ်ရှူးဖြူဖြူနှင့် သူမလွယ်ထားတဲ့ ရက်ကက်
အိတ်နက်ပြာလေးကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ကြက်တောင်ရိုက်ပြီး ပြန်
လာဟန်တူသည် ။

ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသော ဒီလမ်းထဲမှာ သူမ တစ်ယောက်တည်း
ရှိနေပုံအမှတ်ဖြင့် လမ်းကို ကောင်းကောင်း မလျှောက်၊
ခုန်ပေါက်ခုန်ပေါက်နှင့် စွတတလုပ်ကာ လက်ကလေး ကားယား ကား

ယားနှင့်။

ကလေးပေါက်စနလို လိပ်ပြာခုန်ဖမ်းနေသေး၏။

ကြယ်ရိပ်သည် သူမပုံစံကို နောက်ကမြင်ရတာနှင့် ပြုံးချင်နေရပြီ။
လမ်းထဲကို အသစ်ပြောင်း လာတဲ့ ကောင်မလေးလား။

အေးအေးဆေးဆေးလျှောက်နေပုံကြည့်ရတာတော့ ဒီလမ်းထဲက တစ်ခြံခြံကပါပဲ။

ကြယ်ရိပ်တွေးနေမိဆဲ -

"ရောက်ခါနီးပြီလား ဆရာ"

"မရောက်သေးဘူးဗျ၊ ရှေ့ကို ဆက်မောင်းဦး"

ကြယ်ရိပ်က ဒီလိုရွှေ့ရုံလေးမောင်းနေတာကို ခု
လောလောဆယ်အကြိုက်တွေ့နေသဖြင့် လမ်းဆုံးတဲ့ ထိ မောင်းဗျာ ဟု
မပြော။ ဒီလို စမ်းတဝါးဝါးကပဲ ပိုကောင်းသည် ။

ကားက သူမနံဘေးသို့ ရောက် လာပြီ။

ဒါလည်း သူမက လှည့်မကြည့်။

နီးကပ်လာတော့မှ ကောင်မလေးတော်တော်ငယ်သေးတာ ပိုသေချာ
သွားသည် ။

အင်္ကျီဖြူဝတ်ထားပေမဲ့ အသားလေးတွေက စိမ်းနေအောင် ဖြူနုသ
ည် ။

ကြယ်ရိပ်က သူမမျက်နှာလေးကို သေချာတွေ့ရအောင် အသာက
လေး ပြန်လှည့်ကြည့်သည် ။

ဟွန်းသံမပေး ဘာမပေးနှင့် တက္ကစီတစ်စီး ကိုယ့်ဘေးက နီးကပ်စွာ

ဖြတ်သွားသဖြင့် တိမ် ပန်းချီကလည်း ကားထဲကို အမှတ်မထင် လိုက်လံ
စိုက်ကြည့်မိ၏။

သူမကိုလှည့်ကြည့်သွားသော မျက်မှန်နှင့်လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ
သဖြင့် တိမ်ပန်းချီ ကြောင်အမ်းငြိမ်သက်သွားရသည် ။

ခုနကလို ခုန်ပေါက်မလျှောက်ရဲတော့။

ကားလေးက သူမနှင့် တဖြေးဖြေးဝေးသွားသည် ။

ဒီကား ဘယ်ခြံကို လာတာပါလိမ့်။

မျက်မှောင်လေးကွယ်၍ စပ်စုကြည့်မိသည် ။

ကားက တော်တော်နှင့်ရပ်မသွား။

ရှေ့ကို ဆက်သွားရင်တော့ ခြံတံခါးအစိမ်းကြီးတစ်ခုကိုသာ ဘွားက
နဲ့ တွေ့ရတော့မှာ ။

ပန်းချီ ဇေဝဇေဝါဖြစ်လာသည် ။

ဒါ အန်တီဖြူတို့ ဆီလာတဲ့ ဧည့်သည် များ လား။

သိချင်စိတ်ဖြင့် ခြေလှမ်းကို ပိုသွက်လိုက်မိသည် ။

လမ်းအဆုံး ညာဖက်ကို ချိုးလျှင် တကယ်ပဲ ရှေ့ကို ဆက်သွားစရာမ
ရှိတော့ဘဲ ဝင်းတံခါး ကြီးတစ်ခုကိုသာ တွေ့ရ၏။

"ဆရာရယ်၊ ဒီဖက်အစွန်ဆုံးခြံပဲလို့ စောစောက ပြောရောပေါ့"

ကြယ်ရိပ်က ပြုံးသာနေလိုက်၏။

လမ်းထဲဝင်ရသဖြင့် ငါးဆယ်ပိုပေးလိုက်ရတာမို့ ဒရိုင်ဘာလည်း ပြုံး
ပြုံးကြီး ခေါင်းညိတ် သွားပါသည် ။ ကားကို ပြန်ကွေ့ထက်သွားလျှင် ကြ

ယ်ရိပ်က ပခုံးကိုမြင့်ကာ ခြံဝင်းထဲ ချောင်းကြည့် လိုက်ပါသည်။ ။

"ဟေ့လူ ဘာကိစ္စလဲ"

"ဗျာ"

နောက်ဖက် ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်မိလျှင် စောစောက ကောင်မလေးကို ခပ်တည်တည်မျက်နှာထားနှင့် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကြယ်ရိပ်မျက်ခုံးပင့်သွားရပါသည်။ ။

ပန်းချီလည်း သူ့ကို နီးနီးကပ်ကပ်မြင်ရတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ရင်ထဲ ရှိန်းခနဲ နွေးသည်။ ။

သူ့အရပ်ခပ်မြင့်မြင့်ကို မော့ကြည့်ရတာပင် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ကောင်းသလို။

မြင်းချေးရောင် ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် သူ့ထက်အနည်းငယ် အရောင်ရင့်သော ဘောင်းဘီခပ်ပွပွကို ဝတ်ဆင်ထားသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်မတ်မတ်ကြီးက ဗန်ဒီန်းနှင့် နင်လားငါလား ဖြောင့်တာ။

နောက်ဖက်ကို သပ်တင်ထားသော ဆံပင်တွေကြောင့် နဖူးပြေပြေက ရှင်းလင်းနေသလို စိမ်းသလို၊ ညိုသလို မျက်မှန်ကပ်ကပ်လေးက သူ့မျက်နှာကို ပိုမိုကြည့်ကောင်းစေသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ မုတ်ဆိတ်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးကို ခပ်ပါးပါးထားတာကတော့ လူဆိုးကြီးနဲ့ တူလို့ မကြိုက် ပါဘူး။

ကြယ်ရိပ်က မျက်မှန်ကို ဖြုတ်လိုက်၏။

စိမ်းညိုသော မျက်လုံးတွေကို ရင်ဆိုင်ရတော့ ပန်းချီ ရင်တလှုပ်လှုပ်ဖိုကာ တမေ့တမော ငြိမ်သက်သွားရသည်။ ။

ဘုရားရေ ဒီလို မထိတထိလေး ကြည့်တတ်တဲ့ မျက်လုံးတွေကို ငါ မြင်ဖူးပါတယ်။

"မင်းကရော ဘယ်သူလဲ"

ခပ်ဩဩအသံလေးကလည်း ပန်းချီကို ဆွဲဆောင်နိုင်၏။

သူမေးခွန်းကို ချက်ချင်းပြန်မဖြေမိ၊ ပြီးမှ အကြည့်လွဲကာ

"ဒီအိမ်ကပေါ့"

"ဒီအိမ်က ဟုတ်လား"

ကြယ်ရိပ် အံ့အားသင့်သွားရသည် ။

သူ ခရီးသွားနေခိုက် အိမ်ကို ဖုန်းမဆက်လို့ မေမေတို့ စိတ်ဆိုးနေမှ သေချာပေမဲ့ အိမ်တော့ ပြောင်းမသွားလောက်ပါဘူး။

ကြယ်ရိပ်က မျက်မှောင်ကြီး ကုပ်လိုက်မိရင်း -

"အိမ်ရှင်တွေကရော"

"ဒီအိမ်ရှင်က ဦးစိန်မင်းနဲ့ ဒေါ်ဖြူဖြူလေးပါ၊ ရှင်က သူတို့ နဲ့ တွေ့ချင်လို့ လား"

ကြယ်ရိပ်က ပြုံးချင်စိတ်ကို နှုတ်ခမ်းစေ့ကာ ထိန်းပြီးမှ -

"ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ"

"ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို ဝင်ခဲ့ပါ"

ကောင်မလေးက သွက်သွက်လက်လက်ပင် သံပန်းကြားမှ လက်လျှိုကာ အတွင်းက ဂျက်ကို ဖြုတ်သည် ။

ဒါဟာ အိမ်က လူတွေဝင်ချည်ထွက်ချည်လုပ်တိုင်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်

ကျင်ဖွင့်နေကျပုံစံ။

ဒီပုံစံနှင့် အထာကျနေမှ တော့ ဒီအိမ်ကပေါ့။

ကြယ်ရိပ် နားမလည်နိုင်။

ဒီကောင်မလေးဟာ ရှိလှမှ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ပေါ့။

နိုင်ငံနိုင်ငံတို့ နဲ့ မှ ရွယ်တူ။

သူတစ်ချက် ထိတ်ကနဲလန့်သွား၏။

မထင်ကောင်းထင်ကောင်း နိုင်းနိုင်းများ မိန်းမခိုးလာတာလား၊ အာဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

နိုင်ငံနိုင်ငံ ဒီလောက် သတ္တိမရှိတာ သူ့အသိ။

မေမေတို့ ကလည်း စည်းကမ်းကြီးကြီးမို့ အသံကြားတာနှင့် ရင်တုန်မှာ ဆိုတော့ နိုင်းနိုင်း တစ်သက် မိန်းမခိုးယူဖို့ ဆိုတာ ဖြစ်ကိုမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ကောင်မလေးက သူ့ကို တစ်ချက်ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ အိမ်ရှင်မကြီး ပုံစံဖြင့် ရှေ့က ဦးဆောင်၍ တိုက်ထဲဝင်သည်။

ဝင်ဝင်ချင်းပင် ကျွန်းကနုတ်ဆိုဖာဆက်တီအညိုရောင်ကြီးများ နှင့် ဧည့်ခန်းကျယ်ကျယ်က သူ့ကိုဆီးကြိုသည်။

"ထိုင်ပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့"

အဝတ်အစား နှစ်စုံသုံးစုံသာပါသော ခရီးဆောင်အိတ်ကို ပစ်ချကာ ကြယ်ရိပ်က ဆိုဖာပေါ် ဂုန်းကနဲ ပစ်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ဟွန်း ဘယ်လို ဧည့်သည် မှန်းမသိပါဘူး။

တိမ်ပန်းချီက နှာခေါင်းလေး တစ်ချက်မဲ့ရှုံ့ရင်း လိုက်ကာစကို ဖယ်ကာ

"အန်တီဖြူရေ"

"ဟော သမီးလေး ပြန် လာပြီလား၊ လာဦးလေ၊ ကော်ဖီသောက်ရအောင်"

ကြယ်ရိပ်က မေမေ့အသံကို အသာငြိမ်၍ နားစွင့်နေမိသည် ။

ပန်းချီက လှမ်းအော်ပြောလျှင် ဟိုလူကြီးကြားမှာ မို့ ထမင်းစားပွဲဆီ အသာလျှောက်သွားရင်း -

"ဧည့်သည် ရောက်နေတယ် အန်တီဖြူရဲ့ "

သူမရဲ့ တီးတိုးသတင်းပေးပုံကြောင့် အန်တီဖြူက -

"ဘယ်က ဧည့်သည် တုန်း"

"ပန်းချီလည်း မသိဘူး၊ သူက ဦးစိန်မင်း၊ ဒေါ်ဖြူဖြူလေးကို တွေ့ချင်လို့ ဆိုတာနဲ့ ပန်းချီ ခေါ်ခဲ့တာ"

"ဟေ ဟုတ်လား"

အန်တီဖြူက စိတ်ဝင်တစား မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည် ။

"နေဦး အန်တီဖြူရဲ့ ၊ သတိတော့ထားနော်၊ သူ့ပုံစံကလေ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေနဲ့ လူဆိုးကြီးအတိုင်းပဲ"

"ဘုရားရေ၊ လူဆိုးကြီးနဲ့ တူတယ်၊ ဘယ်သူပါလိမ့်"

အန်တီဖြူ နည်းနည်းမျက်လုံးပြူးသွားကာ မြန်မြန်ထွက်ကြည့်သည်

သူမလည်း သိချင်တာမို့ နောက်က ခပ်ခွာခွာလေး လိုက်ခဲ့သည် ။

ဒေါ်ဖြူဖြူလေးက ဧည့်ခန်းမှာ ကျကျနနထိုင်နေသူကို တွေ့တာနှင့် ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည် ။

"ဟေး"

ကြယ်ရိပ်က မြန်းကနဲ ခုန်ထပြီး သူ့အမေကို ဝမ်းသာအားရ လှမ်းဖက် လိုက်လေသည် ။

"ဟယ် သားကြီးရယ်၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်တာတုန်း၊ ကြည့်စမ်း၊ အသားတွေလည်း ညိုသွား လိုက်တာ၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးက ဘာကြောင့်ထားတာတုန်း၊ ဒါကြောင့် ဂျီဂျီက လူဆိုးကြီးနဲ့ တူတယ်လို့ ပြောတာ ဟုတ်သားပဲ၊ ငါ့သားကြီးပုံစံကလည်း ကြည့်ဦးလေ ဟင်း ... ဟင်း"

သားကြီးပခုံးကို ပုတ်ကာပုတ်ကာ ဒေါ်ဖြူဖြူလေးလည်း ပျော်သွားရ၏။

ဂျစ်ကန်ကန်နှင့် တဖွတ်ထိုး သူလုပ်ချင်ရာ လုပ်တတ်သော ဒီသားကို ဘယ်သူတွေက ဆိုးတယ်ပြောပြော ဒေါ်ဖြူဖြူလေးကတော့ အချစ်ဆုံးပါပဲ။

"သူက ဘယ်သူလဲ မေမေ"

ပန်းချီဆီ မေးဆတ်ပြသဖြင့် ဒေါ်ဖြူဖြူလေးက လှမ်းကြည့်ပြီး -

"သားကြီးကို မိတ်ဆက်ပေးမှာ ပေါ့"

မျက်နှာလေး တွတ်တွတ်ရဲလျက် ကြောင်ငေးရပ်တန့်နေသော ပန်းချီမှာ ဘယ်ပြေးပုန်းရမှန်း မသိတော့ပါ။

လက်စသတ်တော့ သူက အန်တီဖြူသားကြီးပဲကိုး

"ဒါနဲ့ များ ဟွန်း"

ပန်းချီ စိတ်လည်း တို၊ ရှက်လည်း ရှက်

ကောင်မလေးက မျက်စောင်းထိုးသဖြင့် ကြယ်ရိပ်အော်ရယ်လိုက်သည်။ ။

"ဟား ... ဟား ..."

"သားကြီးက ပန်းချီကိုသွားနောက်တာကို၊ ဟင်း ဟင်း"

သားအမိနှစ်ယောက်သား သဘောတကျ ရယ်မောနေသဖြင့် ပန်းချီ မျက်နှာမထားတတ် အောင် ဖြစ်နေမိ၏။

သွားစွယ်ချွန်ချွန်လေးတွေပေါ်အောင် ရယ်နေသော သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ပန်းချီ တစ်စုံ တစ်ရာကို သေချာလို့ လာသည်။ ။

စောစောက ရှက်စိတ်တိုနေတာတွေ လွင့်ပျောက်ပြီး မယုံနိုင်အောင် ရင်တဒိန်းဒိန်းတုန်လာရ ၏။

သူပဲ သူပဲ သူ အစစ်ပဲ။

"သမီး လာဦးလေ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကွယ်၊ သားကြီးက ဒီလိုပဲ ခပ်တည်တည်နဲ့ နောက်တတ် တယ်"

ပန်းချီက လှစ်ကနဲ ပြေးတော့၏။

"ဟဲ့ ဘယ်ကိုပြေးတာတုန်း"

မေမေ တားပေမဲ့ မရ၊ ကောင်မလေးက သူ့အခန်းထဲ ဝင်ပြေးဟန်တူသည်။ ။

ကြယ်ရိပ်ကတော့ ဘာရယ်မဟုတ် တဟားဟား ရယ်မောလျက်သာ

။

မေမေက ကောင်မလေးအခန်းဝအထိ လိုက်ခေါ်သည် ။

ပန်းချီက တံခါးမဖွင့်ပါ။

အန်တီဖြူက သူမအခန်းထဲ ဝင်ပုန်းနေတာ ခေါ်မရတာဟာ ရှက်လို့ တစ်ခုတည်းထင်မှာ ။

ဒါပေမဲ့ ပန်းချီ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရသလဲ၊ ပန်းချီပဲ သိသည် ။

ဒီလိုသွားစွယ်ချွန်ချွန်လေးတွေနဲ့ သိပ်တောက်ပတဲ့ အပြုံးကို ပန်းချီ ဘယ်မေ့ပါ့မလဲနော်။

ပြန်တွေ့ရမယ်လို့ လည်း မမျှော်လင့်မိပါဘူး။

အခုတော့ အန်တီဖြူသားဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ ဂျီဂျီ အံ့ဩရတာတွေ များ ပြီကွယ်။

ရင်ဘတ်ကလေးကို လက်နှင့်ဖိကာ နံရံကို မှီရင်း မျက်လုံးတွေ မှိတ် ပစ်လိုက်မိသည် ။

ရင်ထဲမှာ တကယ်ပဲ တဒုတ်ဒုတ်မြည်အောင် ခုန်ပေါက်နေသည် ။
